

246.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 24 marca 1925 r.

w sprawie kwalifikacji zawodowych duchownych rzymsko-katolickich do nauczania religii w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r. dotyczącej kwalifikacji zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych, w brzmieniu, ogłoszonym w załączniku rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 15 września 1924 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 864), zarządza się co następuje:

§ 1. Kwalifikację zawodową do nauczania religii w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych stanowi dla duchownych rzymsko-katolickich:

- a) stopień naukowy uniwersytecki: doktora, magistra lub licencjata, otrzymany na wydziale teologii katolickiej uniwersytetu lub zakładu teologicznego w Polsce lub jednego z uniwersytetów i zakładów teologicznych zagranicznych, wymienionych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 22, poz. 183) lub przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego uznanych za równorzędne;
- b) świadectwo złożenia egzaminu pedagogicznego na prefekta przed komisją biskupią wraz ze świadectwem ukończenia studjów teologicznych w uniwersytetach i zakładach teologicznych albo w tych diecezjalnych seminarjach duchownych w Polsce, w których do przyjęcia wymagane jest świadectwo dojrzałości ze szkoły średniej ogólnokształcącej, lub w innych seminarjach duchownych, o ile kandydat posiada świadectwo dojrzałości szkoły średniej ogólnokształcącej.

§ 2. Do udzielania nauki religii potrzebuje duchowny rzymsko-katolicki oprócz kwalifikacji naukowych jeszcze misji kanonicznej, udzielonej mu przez właściwego biskupa.

Przepisy przejściowe.

§ 3. Za posiadających kwalifikacje naukowe i zawodowe do nauczania religii rzymsko-katolickiej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich uważa się również duchownych rzymsko-katolickich, którzy:

- a) przed upływem roku 1918 ukończyli Akademię duchowną w Petersburgu ze stopniem

doktora, magistra, kandydata lub ukończonego studenta;

- b) posiadają świadectwo ukończenia studjów teologicznych w seminarjum duchownym oraz dyplom ukończenia studjum pedagogicznego, wydany przez państwową komisję egzaminacyjną przy Państwowym Instytucie Pedagogicznym w Warszawie;
- c) otrzymali prawo pobierania dodatku za studja wyższe na mocy art. 15 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu nauczycieli i dyrektorów państwowych szkół średnich ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich, preparand oraz wizytatorów szkół (Dz. U. R. P. № 65, poz. 433) oraz w myśl § 17 rozporządzenia Prezydenta Ministrów, Ministra Skarbu, Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 25 października 1920 r. w celu wykonania ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu nauczycieli państwowych szkół ogólnokształcących, seminarjów nauczycielskich i preparand oraz wizytatorów (Dz. U. R. P. № 103, poz. 688);
- d) byli nauczycielami w czasie wejścia w życie ustawy z dn. 26 września 1922 (Dz. U. R. P. № 90 poz. 828), a przed upływem 1923 r. ukończyli 30 lat życia, przed tymże terminem odbyli sześć semestrów wyższych studjów teologicznych w charakterze studentów oraz 5-letnią praktykę szkolną, z czego co najmniej 2 lata w szkołach średnich ogólnokształcących w wymiarze przynajmniej 14 godzin tygodniowo, jeżeli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek właściwego ordynarjatu biskupiego uzna: 1) praktykę za zadowalającą, 2) studja wyższe za dostatecznie udowodnione świadectwami prac seminaryjnych lub egzaminów półrocznych;
- e) byli nauczycielami w czasie wejścia w życie ustawy z dn. 26 września 1922 (Dz. U. R. P. № 90 poz. 828) i choć nie mogą się wykazać studjami wyższymi w zakresie wskazanym w punkcie d) czynią jednak zadość wymienionym tam innym warunkom, — jeśli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek właściwego ordynarjatu biskupiego uzna ich pracę naukową lub pedagogiczną za wybitną;
- f) byli nauczycielami w chwili wejścia w życie ustawy z dn. 26 września 1922 (Dz. U. R. P. № 90, poz. 828) i przed 1 stycznia 1923 r. ukończyli przynajmniej 40 lat życia oraz przed tym terminem 12 lat pracy szkolnej nauczycielskiej w wymiarze przynajmniej 14 godzin tygodniowo, z czego co najmniej 5 lat w szkołach średnich ogólnokształcących lub seminarjach nauczycielskich, jeśli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek właściwego ordynarjatu biskupiego uzna pracę tę za zadowalającą;
- g) byli w czynnej służbie nauczycielskiej przed 1 stycznia 1923 roku, wykazą się co najmniej

trzyletnią, przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na wniosek właściwego ordynariatu biskupiego za zadowalającą uznaną praktyką nauczycielską w szkole średniej ogólnokształcącej lub seminarjum nauczycielskiem w wymiarze przynajmniej 14 godzin tygodniowo, przesłuchają przynajmniej 2 wakacyjne kursy ministerjalne katechetyczne i zdadzą z przesłuchanego materiału zadowalająco egzamin na prefekta przed komisją biskupią przed końcem roku 1928.

§ 4. Duchownym rz.-katolickim, którzy posiadają lub uzyskają kwalifikacje naukowe i zawodowe do nauczania religii: w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich na zasadzie § 3 d) e) f) g) oraz tym z duchownych wymienionych w § 3 lit. c, którzy nie posiadają dyplomów na nauczycieli szkół średnich ogólnokształcących lub seminarjów nauczycielskich, dyplomy takie wyda Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Duchowni, którzy pragną uzyskać kwalifikacje zawodowe i dyplomy na zasadzie § 3 c) d) e) i f), winni wnieść udokumentowane podania do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w terminie do końca r. 1925, w przeciwnym razie tracą prawo w przytoczonych postanowieniach przewidziane.

§ 5. Duchowni rz.-katoliccy, którzy nie posiadają kwalifikacji, określonych jednym z powyższych artykułów, a nie postarają się o ich nabycie przed ukończeniem 1928 r., tracą prawo nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem rozporządzenie z dnia 15 września 1923 roku (Dz. U. R. P. № 100, poz. 792) traci moc obowiązującą.

Kierownik Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Jan Zawadzki*

247.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

z dnia 30 marca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie przesunięcia terminów przewidzianych w § 17 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 stycznia 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie wykonania ustawy z dnia 31 lipca 1924 r., zawierającej niektóre postanowienia o organizacji szkolnictwa (Dz. U. R. P. № 3, poz. 33).

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r., zawierającej niektóre postanowienia o orga-

nizacji szkolnictwa (Dz. U. R. P. № 79, poz. 766) w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych zarządza się co następuje:

§ 1. Przewidziany w § 17 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 7 stycznia 1925 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Dz. U. R. P. № 3, poz. 33) termin 31 marca 1925 r. przesuwają się na dzień 20 kwietnia 1925 r., a termin 31 maja 1925 r. na 20 czerwca 1925 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze województw: wołyńskiego, poleskiego i nowogródzkiego oraz powiatów: grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Stanisław Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Ratajski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

248.

Rozporządzenie Ministra Kolei

z dnia 24 marca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych o zmianach w rozporządzeniu z dnia 15 lipca 1924 r. o tymczasowym przewozie towarów, należących do osób prywatnych, na będących w budowie liniach normalnotorowych kolei państwowych Kutno-Płock i Zgierz-Kutno.

Na mocy ustawy z dnia 12 czerwca 1924 r. o zakresie działania Ministra Kolei Żelaznych i o organizacji urzędów kolejowych (Dz. U. R. P. № 57, poz. 580) zarządza się co następuje:

§ 1. W załączniku do rozporządzenia Ministra Kolei z dnia 15 lipca 1924 r. o tymczasowym przewozie towarów, należących do osób prywatnych, na będących w budowie liniach normalnotorowych kolei państwowych Kutno-Płock i Zgierz-Kutno (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 62, poz. 615), zawierającym przepisy i taryfę dla tymczasowego przewozu towarów temi liniami, wprowadza się zmiany następujące:

W dziale B „Opłaty” § 1 w gr. I i II zmienia się opłaty za przewóz towarów, zaliczonych według obowiązującej na kolejach normalnotorowych Nomenklatury i Klasyfikacji do klas III i IV, z 2,5 gr. na 1,5 gr., zaś do klas V i VI — z 1,5 gr. na 1 gr.